

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

ÖÖTÖÖ

Originaali tiitel:
Nora Roberts
Nightwork
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik tegelaskujud, organisatsioonid ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2022 by Nora Roberts
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D11419922
ISBN 978-9949-82-981-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu teatrilastele Jasonile ja Katile.

Esimene osa

POISS

Poisi tahe on tuule tahe ja nooruki mõtted keerulised.

– HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

Eks valust oska kõik jagu saada peale selle ainsa, kes
valu tunneb.*

– WILLIAM SHAKESPEARE

---

* William Shakespeare „Kogutud teosed“ IV köide 1960 („Palju kára ei millestki“), tõlkinud Georg Meri.

Esimene peatükk

Kui poiss oli üheksa-aastane ja ema tegi esimest surmatantsu vähiga, sai poisist varas. Tol ajal ei suhtunud ta sellesse kui valikusse, kui seiklusesse, kui millessegi põnevasse ja erutavasse, kuigi hilisematel aastatel nägi ta oma valitud erialas kõiki neid komponente. Noore Harry Boothi silmis võrdus varastamine ellu jäämisega.

Neil oli vaja süüa ja maksta majalaen ja arstiarved ja osta ravimeid ka siis, kui ema oli liiga haige, et tööd teha. Ema andis endast parima, ta andis endast alati parima, sundis end takka isegi siis, kui ta juuksed langesid pahmakatena välja ja ta juba niigi kõhn keha muutus veel kõhnemaks.

Väike firma, mille ema oli koos oma õe, natuke hullu tädi Magsiga asutanud, ei jõudnud pidada sammu vähikuludega, kõigi nende dollaritega, mida läks vaja, et ema keha vallutanuga tegelda. Ema oli koristusfirma Särav Puhutus selgroog ja kuigi Harry aitas nädalavahetustel kaasa, kaotasid nad ikkagi kliente.

Klientide kaotamine tähendas sissetulekust ilma jäämist. Sissetulekust ilma jäämine tähendas aga, et tuli leida raha, millega maksta Chicago lääne-rajoonis asuva maja pangalaenu.

Võib-olla polnud maja midagi erilist, aga see oli nende endi – ja panga oma. Enne haigust polnud ema ühtki nõmedat laenumakset tasumata jätnud. Aga kui sa hakkasid laenumaksetega hilinema, ei huvitanud see pankasid eriti.

Kõik tahtsid oma raha kätte saada ja kui sa laenumakset õigeaks ajaks ära ei tasunud, pandi kuumaksele otsa. Kui sul oli krediitkaart, võisid osta selliseid asju nagu ravimid ja kingad – Harry jalad muudkui kasvasid –, aga see tähendas veel rohkem arveid ja veel rohkem hilinevad makseid ja intresse ja värke, kuni Harry kuulis, kuidas ema nuttis öösiti, kui ta arvas, et poeg magab.

Harry teadis, et Mags aitas. Mags nägi suurt vaeva, et kliente hoida, ja maksis mõned arved või üle aja läinud tasud oma rahast. Aga sellest ei piisanud.

Harry sai üheksa-aastaselt teada, et *laenu tagatise ära võtmine laenu katteks* tähendab seda, et sind võidakse kodust välja tõsta. Ja et *taasomandamine* tähendab seda, et su auto võidakse ära võtta.

Seega õppis Harry üheksa-aastaselt, et reeglite järgimine – nagu ema oli teinud – ei läinud ülikonnas, lipsu ja portfelliga tüüpidel ei korda.

Harry oskas näpata. Hull tädi Mags oli olnud paar aastat lõbustuspargis ja omandanud seal mõned trikid. Tädi oli neid talle õpetanud nagu omamoodi mängu.

Harry oli selles osav, neetult osav, ja ta kasutas oma annet ära. See, mis on õige ja mis vale, nagu ema oli talle väga hoolikalt õpetanud, ei tähendanud samuti suurt midagi, kui ema pärast keemiaravi vannitoas oksendas või sidus juusteta pea ümber salli või vedas end kellegi teise uhket järveäärset maja koristama.

Harry ei süüdistanud inimesi, kes elasid uhketes järveäärsetes majades või kauni vaatega peentes korterites või kes töötasid läikivates kontorihoonetes. Neil oli elus lihtsalt rohkem vedanud kui tema emal.

Harry sõitis rongiga, kondas tänavatel ringi, valis välja sihtmärgid. Tal oli neile silma. Hooletud turistid, mees, kes oli „õnneliku tunni“ ajal paar klaasi liiga palju joonud, naine, kes oli liiga ametis sõnumi kirjutamisega, et oma käekotile tähelepanu pöörata.

Harry ei näinud varga moodi välja, ta oli noor ja kõhn poiss, kes polnud veel pikkust visanud, tal olid lainesse hoidvad paksud pruunid juuksed ja tihedate ripsmetega tumesinised silmad, millest kiirgas süütust.

Harry võis naeratada võluvalt või häbelikult. Mõnel päeval varjas ta juuksed tagurpidi keeratud Cubsi meeskonna pesapallimütsiga (kui ta tahtis ohmuna mõjuda), teisel päeval kammis juuksed üle pea taha – ta ise nimetas seda oma erakooliõpilase imagoks.

Sel perioodil, kui ema oli liiga haige, et aimata, mis sünnib, said laenumak- sed tasutud – Mags ei esitanud küsimusi ja Harry ei lausunud sõnagi – ning tuled majas põlesid. Ja tal oli nii palju raha, et otsida endale pruugitud riiete poodidest sobivaid riideid.

Vana koolivormibleiser, viigipüksid, Chicago jalgpallimeeskonna Bears pleekinud pusa. Ta õmbles pruugitud talvejope sisse salataskud.

Ja ostis oma esimese muukraudade komplekti.

Ta hoolitses, et ta hinded ei kannataks. Tal oli särav ja teadmisjanune mõistus, ta õppis, tegi koju antud ülesanded ära ja vältis probleeme. Ta kaalus ise äri asutamist – võtta teistele osutatud teenete eest raha. Aga Harry mõis- tis, et enamik lapsi on lobamokad.

Ta harjutas hoopis muukraudadega ja uuris raamatukogu arvutit kasutades turvasüsteeme.

Siis läks ema tervis paremaks. Kuigi ta oli endiselt kahvatu ja kõhn, oli tal jõudu rohkem. Arstid kutsusid seda remissiooniks.

Sellest sai Harry lemmiksõna.

Järgmised kolm aastat oli elu normaalne. Harry tühendas endiselt taskuid. Näppas poest – väga ettevaatlikult. Ei midagi ülearu hinnalist, ei midagi sellist, mida oleks võinud identifitseerida. Ta töötas ühe Chicago lõunarajoonis asuva pandimajaga välja päris kena kokkuleppe.

Neil oli terve kuhi arveid, mis ootasid maksmist, ja kaasõpilaste abistamisest teenitud rahast ei piisanud.

Pealegi oli näppamine tal nüüd veres.

Ema ja Mags ehtasid firma uuesti üles ja järgneva kolme aasta jooksul ta koristas ja küüris ja uuris põhjalikult elumaju ja ärihooneid.

Ta mõtles tuleviku peale.

Kui võlgade mägi oli künkaks kahanenud, kui mure oli ema silmadest kadunud, tuli vähk järgmist tantsu tegema.

Kaks päeva pärast kaheteistkümnendat sünnipäeva murdis Harry esimest korda elumajja sisse. Meeletu hirm, et ta võib vahele jääda ja ta võidakse vangi panna ning et vähile lisaks võib sellest tingitud trauma emale surmahoobi anda, haihtus kohe, kui ta pimeduses ja vaikuses seisis.

Hilisematel aastatel tagasi vaadates mõistis ta, et just sel hetkel oli ta oma eesmärgi leidnud. Võib-olla see polnud hea eesmärk, mis oleks viisakas seltskonnas vastuvõetav olnud, aga see oli tema eesmärk.

Nüüd, pärast kaua oodatud pikkuse viskamist, oli ta sihvakas korralikku kasvu poiss. Ta vahtis suurtest akendest järve kohal kumavat kuud. Kõik lõhnas rooside ja sidruni ja vabaduse järele.

Ainuüksi tema teadis, et ta seisab seal. Ta võis puudutada, mida iganes, võtta, mida iganes ta tahtis.

Ta tundis elektroonika, hõbeda ja ehete turgu, kuigi kallid ehted olid kindlasti luku taga. Tal polnud veel õnnestunud nuputada, kuidas seifi ust avada. Aga ta töötas endamisi, et saab ka selle selgeks.

Tal polnud aega ega võimeid kõiki säravaid asju ära viia.

Ta tahtis lihtsalt siin seista, nautida, aga sundis end tööle.

Ta oli omandanud tarkuse, et enamik inimesi ei pööra teenindavale personalile tähelepanu ja lobisevad nende ees. Eriti veel siis, kui teenindav personal on kaheteistaastane poiss, kes küürib sel ajal kõögipõrandat, kui

sina ja su naaber istute söögitoas ja joote kohvi ning kavandate mingisugust heategevusüritust.

Ja nii sai Harry, kes hoidis pea maas, kõrvad lahti ja käed tegevuses, teada, et kliendi naabri abikaasal on margikollektsioon.

Naine naeris selle üle.

„Pärast seda, kui ta eelmisel aastal onu kollektsiooni päris, ta muuga enam ei tegelegi. Kujuta ette, et ta kulutas ühe sellise asjakese peale viis tuhat dollarit?“

„Margi peale?“

„Ja sellele lisaks veel temperatuuri ja niiskuse reguleerimise süsteem, mille ta lasi panna oma kodukontoris, kus ta neid hoiab. Varem viskas ta onu hobi üle nalja, nüüd aga on täiega andunud. Ta käib oksjonitel ja internetilehtedel ja on lisanud kollektsiooni ka oma albumid. Nüüd on see investering ja see on okei. Mis see minu asi on, kui tal on lauasahelis peotäis tobedaid marke? Aga ta otsib oksjoneid ja vahendajaid, kellega ühendust võtta, kui me järgmisel kuul Rooma sõidame.“

„Las ta ostab oma marke,“ soovitas klient. „Sina osta kingi.“

Harry salvestas kuuldu ja leidis, et universum on saatnud talle suure ja särava märgi, kui sõber rääkis ürituse jaoks mõeldud kastide autosse kandmisest.

Harry läks täiesti süütu näoga söögituppa. „Vabandage, et ma segan, proua Kelper, aga köök on lõpetatud. Eee... kas teil oli vaja millegi kandmise juures abi?“

„Tegelikult... Alva, see on Harry. Harry, proua Finkle'ile kuluks tugevate käte abi ära.“

Harry naeratas ja näitas biitsepsit. „Ma võin teid aidata, enne kui lähen ülemisele korrusele tädile appi.“

Ja nii sammus ta koos proua Finkle'iga suurde ilusasse kõrvalmajja, kust avanes suur ja ilus vaade järvele.

Ja nägi sisse astudes oma silmaga valvesüsteemi. Koera ei olnud, täheldas ta. See oli alati pluss.

„Eee... kas te kolite, proua Finkle?“

„Mida?“ Naine saatis talle läbi avara fuajee minnes pilgu. „Oh, kastid. Ei, me korraldame heategevusürituse, oksjoni. Minu ülesanne on esemed kokku korjata.“

„See on teist väga kena.“

„Me peame ju kuidagimoodi neid aitama, kel pole elus sama hästi vedanud.“

Selge see, mõtles Harry, salvestades mõttes avatud planeeringuga ruumid, kuidas need keerasid vasakule. Ja klaasist topeltuksed – mis olid suletud – ja mille tagant paistis mehine kabinet.

Harry kandis kastid välja, tõstis need säravpuhta valge Mercedese maas-turi pagasnikusse.

Ja kuigi ta tahtis vastu võtta, – talle oleks see ära kulunud –, keeldus ta viiedollarilisest jootrahast.

„See on heategevuse nimel,“ ütles ta. „Aga suur tänu pakkumast.“

Ta läks tagasi tööle ja ülejäänud päikeselise suvehommiku olid ta käed kuumas vahuvees.

Harry ja Mags sõitsid rongiga tagasi Harry koju vaikides, sest täna oli keemiaravi päev ja Mags veetis rongisõidu mediteerides ja ühte oma võlukivi hoides, et äratada tervendavaid vaibe. Või midagi sellist.

Seejärel sõitsid nad koos erkroosas pearätis emaga haiglasse, see oli ühte-aeu parim ja halvim päev.

Parim sellepärast, et öde – Harryle meeldis öde rohkem kui arst – ütles, et ema paraneb. Halvim sellepärast, et ravi pani ema oksendama.

Harry istus ema kõrval ja luges talle ette raamatut, mida nad nimetasid K-päeva raamatuks. Ema silmad olid suletud, kui masin temasse ravimit pumpas, aga Harryl õnnestus ema naeratama panna, isegi natuke naerma, kui ta tegi erinevate tegelaskujude häält.

„Sa, Harry, oled parim.“

Ema ütles seda pominal. Rätsepistes Mags istus ema jalgade ees põrandal ja, nagu ta ise ütles, kujutas ette, et särav valge valgus pühib vähi minema.

Nagu ikka sellistel parimatel/halvimatel päevadel, tegi Mags mingisuguse õhtusöögi, mille kohta ta ütles, et sellel on tervendavad võimed, ja mis lõhnas peaaegu veel kohutavamalt kui maitses.

Mags põletas viirukit, riputas üles kristallid ja lausus loitse ning rääkis vaimsete juhtide või millegagi.

Aga kuigi ta oli hull, jäi ta keemiaravi päeval alati ööseks, magas õe voodi ees põrandal täispuhutaval madratsil.

Ja kui ta ka teadis, kui sageli Harry salaja majast välja hiilis, ei maininud ta seda kordagi. Kui ta ka imestas, kust Harry sadu dollareid saab, ei esitanud ta kunagi ühtki küsimust.

Nüüd seisib Harry Finkle'ite järveäärses majas hingetus vaikuses. Ta lii-kus hääletult läbi maja, kuigi oleks võinud ka jalgade põntsudes klaasusteni marssida, sest siin polnud kedagi, kes oleks teda kuulnud.